א) כתובות פה: פו. קדושין

המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו

מחול ואיבעית אימא כ״ע אית להו

דשמואל ובאשה סמכה דעתה פליגי

כו׳ ובמלוה על פה פליגי בדרב הונא

דאמר במעמד שלשתן קנה ולא

מסיק כ"ע אית להו דרב הונא ובאשה

סמכה דעתה פליגי כדאמר לעיל

ש"מ דאינו יכול למחול וי"ל דליכא

למיחש שמא מכרה במעמד שלשתו

דאי ליכא עדים שמכרה הבעל

והאשה יכפרו המכירה ואי איכא

עדים נשיילינהו היכי הוה אם אומרים

שנתרלה הבעל או שתק א"כ מודה

שהשובר שקר ואם מוחה שאמר כבר

פרעתי לה א"כ השובר נעשה הודם

המכירה ואינהו דאפחידו אנפשייהו

ועוד י"ל דלא תקנו מעמד שלשתן

אלא בדבר שראוי לגבות מיד אבל

בכתובה דאינו חייב עתה עד אחר

גרושין וגם שמה לה תתגרש לה

תקנו מעמד שלשתן וכן נריך לומר

בפרק החובל (ב"ק דף פט. ושם) גבי

האשה שחבלה יובבעלה) לא הפסידה

כתובתה ואמאי תזבין במעמד שלשתן

אלא משום דלא תקנו בכתובה

כדפרישית וזה אין לחוש שמא מכרה

אחר גרושין במעמד שלשתו כי אחר

גרושין מסתמא מכרה בדמים יקרים

וכשיוליה הבעל שוברו שהדם היה

לריכה לשלם ולא תרויח כלום בקנוניא

ולא חיישינן אלא שמא מכרה בעודה

תחתיו בטובת הנאה שהיא דבר מועט

ואינה לריכה לשלם אלא מעט ומרווחת הרבה ומשני איתא לדשמואל

ואם היתה מוחלת לבעלה לא תפרע ללהוחות אלא דבר שנתנו

ותרויח הרבה ואע"ג דגבי ערב לאשה בכתובה ורולה לגרשה תנן

בפרק גט פשוט (ב"ב ד' קעג:) דידור הנאה אלמא חיישינן לקנוניא

אע"פ שיתחייב לפרוע הכל לערב ולכך חיישינן לקנוניא לפי שאין

לו במה לשלם לא דמי דהתם מפסיד הערב מיד וחיישינן לקנוניא

אבל הכא דאינו אלא חששא בעלמא שמא לא מכרה ואפי׳ מכרה

שמא לא יפסידו הלקוחות כי אינו מוליא מהם אלא חוב שהיה להם על הבעל יהיה להם על האשה וגבי חייב מודה דחיישינן לעיל

לקנוניא לפי שיוליא מיד מן הלקוחות ועוד יש לחוש משום לקוחות

שלא באחריות שיפסידו לגמרי: שובר בומנו מורף. אע״פ

ששטר מכירה נמסר ללקוחות תחילה אינו מועיל וטורף הבעל כדין

וכן אמר לעיל גבי שחרורי עבדים ונראה שתקנת חכמים היא

שזוכה משעת חתימה אע"פ שלא נמסר לו עד ימים רבים אחרי

כן שאם לא כן לעולם לא יוכלו העדים לחתום אלא אם יראו המסירה

משום חששא דכתב בניסן ולא נתן עד חשרי ומזבין ביני וביני ולענין

איסור נראה דאם עבד בא על בת ישראל קודם שבא לידו גט

שחרור שפסלה ושמא גם גבי איסור זכין לו משעת חתימה אע"פ דלא שייך טעמא דפרישית מ"מ לא פלוג רבנן ויש כח ביד חכמים

לעקור לבר מן התורה וא"ת והא אביי סבר כר"א דאמר עידי

מסירה כרתי גבי מתנתא 0 דחתימי עלה תרי גיסי ור"א סבר בפרק

מי שהיה נשוי (כתובות דף זד:) כתב לזה ולא מסר לו לזה ומסר לו

לזה שמסר לו תחילה קנה וי"ל דהיינו בשני שטרות שזמנן כתוב

קםו א ב מיי פ״ו מהל׳ הלכה מכירה ועיין בהשגות ובמ"מ ובכ"מ ממג טשיו פב ובר"מ סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' סו סעיף : 10

יג סמג עשיו עד טוש"ע ת"מ סי' סה סעיף יב: קסח ד מיי שם הלי טוש"ע שם סעיף

ט: קסמ ה מיי שם טוש״ע שם סעיף י: קע ו מיי שם הלי ד טוש"ע שם סעיף

קעא ז מיי פי"ו מהלי מלוה ולוה הלכה יא סמג עשין לד טוש"ע

## רבינו חננאל

אמר רבא ש"מ איתא לדשמואל דאמר המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו מחול ואפי׳ יורש לה לכתובתה לבעלה כי אמרה שובר האי דידיה הוא תנהו לו נאמנת הוא תקנה שלא יהא ואין תקנה שלא יהא המוכר רשאי למחול כלל וכבר ביארנוהו באר היטב בפרק החובל:

[מתני'] מצא איגרות שום פי' שטר שומת ואיגרות מזון כמשמעו כגון בירורין שטרי טענתא וזהו ל) שימוש ב״ד. שטרי חליצה ומיאונין. ההוא גיטא דאישתכח בבי דינא דרב הונא דהוה

א) אולי צ"ל חהו מעשה ב"ד.

מחול ושפיר טריף בעל: בששטר כתובה יולא מתחת ידה. שמביאה לפנינו דליכא למיחש לשמא מכרה בטובת הנאה שאילו מכרתה היתה מוסרת הכתובה ביד הלוקח: לשתי כתובות. שמא שני שטרי כתובה היו לה [ויש] לחוש שמא מסרה אחד ללוקח ובאה לחזור בה ולמחול אצל בעלה ומוסרת לו שובר המוקדם לשטרו של לוקח. אלא ודאי איתא לדשמואל ומתוך שבידה למחול שטר כתובה לבעלה עכשיו לא חיישינן לשמא כתבה ליתן בניסן כו': ואביי המר. מהכא לא תסייע לשמואל: חדא דלשתי כסובות לא חיישיכן. הלכך ליכא למיחש לדלמא זבנתה בטובת הנאה: ועוד. אי נמי זבנתה בטובת הנאה לית לן למיחש לשמא כתבה לשובר בניסן ולא קבלה עד תשרי דאי נמי הכי הוה כי מטא שובר לידיה בתשרי זוכה למפרע בו מזמן חתימתו ולא היה ממכרה שבנתיים כלום ושובר מזמו הכתוב בו טורף ואביי לטעמיה כו': בותבר' איגרום שום. ששמו ב"ד נכסי לוה למלוה בחובו: ואיגרות מוון. שקיבל עליו לזון את בת אשתו: מיאונין. קטנה יתומה שהשיאוה אמה ואחיה לדעתה יולאה ממנו במיאון ואינה לריכה גט אלא אומרת בפני שלשה אי אפשי בפלוני בעלי וכותבין לה ב"ד שטר

שמותרת לינשה: שטרי ברורין. בגמרה מפרש: הרי זה יחזיר. דליכא למיחש לשמא נמלך דהא ב"ד לא כתבום אלא בדבר מקויים ולפרעון נמי ליכא למיחש דבהני שטרות לא שייך בהו פרעון כדאמרינן לעיל (ד׳ טו:) ואפילו למ״ד שומא הדר איהו דאפסיד אנפשיה: מלא בחפיסה או בדלוסקמא. שום שטר: או שמלא סכריך של שטרוס. בכרך או באגודה. ובגמרא מפרש מאי חפיסה ודלוסקמא ותכריך ואגודה: הרי זה יחזיר. דדבר שיש בו סימן הוא כדמפרש בגמרא שהכלי סימן כשיאמרו הבעלים בכלי כך וכך מלאת אותם וכן תכריך ואגודה הרי זה יחזיר דדבר שיש בו סימן הוא כדמפרש בגמ': אחד הלוה משלשה. אם שלשה שטרות של לוה אחד הן שלוה משלשה בני אדם: יחזירם. מולאם: ללוה. דודאי פרעם והחזירם לו ומידו נפלו שאם מידם נפלו מי קבלם למקום אחד: ואם שלשה לוים הם. שלוו מאדם אחד: יחזירם. המולאם: למלוה. שהדבר ידוע שממנו נפלו: מלא שטר בין שטרוחיו ואין יודע מה טיבו. אללו אם הלוה הפקידו אללו או המלוה או שמא מהלתו פרוע ומסרוהו לו להיות שליש ביניהם ושכח: יהא מונה. בידו ולא יחזיר לא לזה ולא לזה: ואם יש עמהן סמפון. מילי מילי קתני המולא בין שטרותיו שובר שנכתב על אחד משטרותיו: יעשה מה שבסמפון. והשטר בחזקת פרוע. ואע"פ שהיה לשובר הזה להיות מונח ביד הלוה אמרינן האמינו הלוה ואומר מחר תנה לי ושכח: גמ' וה בורר לו אחד. כשבוררין להן דיינין כותבין להן זה בירר לו את פלוני וזה בירר לו את פלוני שלא יוכלו לחזור בהן: דאשתכת בי דינא. מקויים בהנפק והשליח המביאו אומר ממנו נפל:

בשוה ביום אחד שאין ניכר מתוכו איזהו מהם קודם לכך אזלינן בתר חיישינו מסירה אבל אין זמנן שוה החתום קודם זכה אע"פ שהתאוחר נמסר חחילה ובעובדא דהתם דכתבחינהו לרמי בר חמא בלפרא ולרב עוקבא בפניא ואוקמיה רב ששת בידיה דרמי בר חמא משום דקדים ורב נחמן אוקמיה לרב עוקבא בנכסיה משום שודא התם מיירי דלא ידעינו למי נמסר תחילה ורב ששת סבר כמו שנכתב תחילה לרמי מסתמא גם לו נמסר קודם ורב נחמן סבר כיון דאינו מוכיח מכח השטר שקדם אין לומר שנמסר לו תחילה אע"ג שנכתב קודם ולכך הוה דינא שודא אבל אם הוה ידעינן למי נמסר קודם היה זוכה כיון ששניהם כתובים ביום אחד וא״ת וניחוש דלמא זבנה כתובה ביום שנכתב השובר דהשתא ליכא למימר עדיו בחתומיו זכין לו וכשיוליאו הבעל והלקוחות שטרם יהא זמנם שוה ואין ידוע דמי קדם ויאמר הבעל ללקוחות תביאו ראיה שקדמתם לפי שהוא מוחזק שהנכסים שלו והלקוחות רולין לערוף בשביל האשה וי"ל דהא ליכא למיחש שתמכור ביום כתיבת השובר:

איסוכא

חיישינן

ש"ב איתא לדשמואל. וא"ת וניחוש שמא מכרה במעמד שלשתן ש"מ. מדלא חיישינן להכי דאי נמי הוה הכי שפיר זכי בעל בשובר שאינה יכולה למחול כדמוכח פרק האיש מקדש (קדושין ד' שנכתב לשמה: איתא לדשמואל. דאמר המוכר שטר חוב לחבירו וחזר המוכר הזה ומחלו מחול הוא אצל הלוה. הלכך אם מכרה מח. ושם ד"ה כי) גבי התקדשי לי בשטר חוב או במלוה שיש לי ביד אחרים דקאמר במלוה בשטר במאי פליגי בדשמואל דאמר שמואל זו כתובתה באייר דהיינו שטר חוב וחזרה ומחלתה לבעל בתשרי

> שמע מינה איתא לדשמואל יידאמר שמואל \*המוכר שמר חוב לחבירו וחזר ומחלו מחול בואפי' יורש מוחל אביי אמר אפילו תימא ליתיה לדשמואל הכא במאי עסקינן בששמר כתובה יוצא מתחת ידה ורבא אמר אי משום שמר כתובה חיישינן לשתי כתובות ואביי אמר חדא לשתי כתובות לא חיישינן ועוד שובר בזמנו מריף אביי למעמיה דאמר יעדיו בחתומיו זכין לו: בתני' ימצא איגרות שום ואיגרות מזון שטרי חליצה ומיאונין ושטרי בירורין ייוכל מעשה ב"ד הרי זה יחזיר סימצא בחפיםה או בדלוםקמא מהתכריך של שמרות או אגודה של שמרות הרי זה יחזיר וכמה אגורה של שמרות שלשה קשורין זה בזה רשב"ג אומר יאחד הלוה משלשה יחזיר ללוה שלשה הלוין מן האחר יחזיר למלוה ימצא שמר בין שמרותיו ואינו יודע מה מיבו יהא מונח עד שיבא אליהו אם יש עמהן יסמפונות יעשה מה שבסמפונות: ברי שמרי ברורין הכא תרגמו שמרי גברי הכא תרגמו שמרי מענתא רבי ירמיה אמר זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד: וכל מעשה ב"ד הרי זה יחזיר: יההוא גימא דאשתכח בי דינא דרב הונא דהוה כתיב ביה בשוירי מתא דעל רכים נהרא אמר רב הונא

שמיאנה בפניהם להיות לה עדות

מח. ב"ק פט. ב"ב קמו:, ב) ולטיל ינ. ימו להמו לה:ז. ד"ה אגרת], ד) [לעיל טו: ית:ן, ה) נעי׳ תוס׳ ע״ב לים, מלא ועי׳ תוס׳ גיטין כת. ד"ה מלאון, ו) לקמן כת. ד"ה מלאון, ו) לקמן לקמן כז:, ופירושו תמלא ברש"י לקמן ע"ב ד"ה סמפון], ט) ב"ב קסח. [ע"ש], י) [לעיל יח.] גיטין כו., ל) ר"מ מ"ו, ל) [סנהדרין כת:],

## מוסף רש"י

המוכר שטר חוב לחבירו שחייב לו לוה למלוה ממון ומסר לו המלוה את השטר ליד לוקח ומכרו לו וכתב לו קני לך איהו וכל שעבודיה, אי נמי כדפסקינן התם (ב"ב עו.) אותיות נהנות הלכתה במסילה (רשב"ם ב"ב קמז:). וחזר ומחלו. המוכר נמסירה (רשב"ם ב"ב קמד:). וחזר ומחלו. המוכר שהוא מלוה מחלו ללוה (כתובות פה:). מחול. דאמר ליה לוה ללוקח לאו בעל דברים דידי חת וחוח הלה מבל מבה זו אחם הלה כל זכות שתבא לידו, דלא עדיף האי לוקח ממלוה דאתי מחמתיה דמלוה. ללוקח, דהא הלכתא היא דדיינינן דינא דגרמי וזה מעותיו כשורף הפסיד שטרותיו של חבירו דקי"ל דחייב מההוא עובדא דכפייה רפרם לרב ואגבי מניה כי כשורא לצלמא (רשב"ם ב"ב קמז:). ואפילו יורש. של מלוה, מוחל. שהלוה לא נתחייב ללוחח כלום אלא מחמת המוכר, והרי מחלו אללו (קדושין מח.) וסברא הוא דלא אלים כח של לוקח במה שנמסר לו שטר המלוה אלא לזכות בחוב הכתוב בו במקום שעבודו מן המלוה :עקר וקרינא ביה עבד לוה לאים מלוה ויכול למכור שעבודו (ב"ב שם). וכל מעשה ב"ד. כל מילתא דאתא כני נדינות לחות קיים, דליכא למיחש עליהן שלא ליתנן ולנויל יחי). ממפונות. כל דבר המבטל דבר קרוי סימפון שלו, כגון שובר הוי סמפון של שטר (קדושין יי סמפון של שטר (קדושין יי ובעי"ז לקמן ב:). הכא תרגמו. בנכל, שטרי טענתא. שני סופרי הדיינין סים בחואה של פופלי האייכן היו כותבין טענות אנשי הריב בכדי שלא יהו טוענין וחחריו וטועניו ועל פי אותו **דינס** (רשב"ם ב"ב קסח.)**. בי** דינא דרב הונא. שהוכל שם לקיימו בב"ד וכתוב בו הנפק ונפל מזה והוא תובעו ולא הוחוקו שני יוסף בן .(.T)